

Petre Ispirescu

Prâslea
cel voinic
și
merele de aur

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Afost odată ca niciodată etc.

Era odată un împărat puternic și mare și avea pe lângă palaturile sale o grădină frumoasă, bogată de flori și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse până atunci, p-acolo. În fundul grădinei avea și un măr care făcea mere de aur și, de când îl avea el, nu putuse să mănânce din pom mere coapte, căci, după ce le vedea înflorind, crescând și pârguindu-se, venea oarecine noaptea și le fura, tocmai când erau să se coacă. Toți paznicii din toată împărația și cei mai aleși ostași, pe care îi puseseră împăratul ca să pândească, n-au putut să prinze pe hoți. În cele mai de pe urmă, veni fiul cel mai mare al împăratului și-i zise:

- Tată, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prin astă grădină de atâtea ori și am văzut roade foarte frumoase în pomul din fundul grădinei, dar n-am putut gusta niciodată din ele; acum a dat în copt, dă-mi voie ca nopțile astea să păzesc însuși și mă prinz că voi pune mâna pe acel tâlhar care ne jefuiește.

- Dragul meu - zise tată-său - atâtia oameni voinici au păzit și n-au făcut nici o ispravă. Doresc prea mult să văz la masa mea măcar un măr din acest pom care m-a ținut atâtă sumă de bani și de aceea, iată, mă înduplec și te las ca să pândești, măcar că nu-mi vine să crede că o să izbutești.

Atunci fiul împăratului se puse la pândă o săptămână întreagă: noaptea pândeau și ziua se odihnea; iară când fu într-o dimineață, se întoarse trist la tată-său și-i spuse cum priveghease până la miezul nopții, cum mai pe urmă îl apucase o piroteală de nu se mai putea ținea pe picioare, cum, mai târziu, somnul îl copleși și căzu ca un mort, fără să se poată deștepta decât tocmai când soarele era rădicat de două sulițe și atuncea văzu că merele lipsesc.

Nepovestită fu mâhnirea tatălui său, când auzi spunându-i-se astăintămplatare.

De silă de milă, fu nevoit a mai aștepta încă un an, ca să facă și voia fiului său celui mijlociu, care cerea cu stăruință de la tată-său ca să-l lase și pe dânsul să pândească și se legă că el va prinde pe hoții care îi făceau atâtă întristare.

Timpul veni, merele începură a se pârgui; atunci fiul său cel mijlociu păzi și el; dară păți ca și frate-său cel mare.

Tată-său deznădăjduit, pusese în gând să-l taie; dar fiul său cel mai mic, Prâslea, veni cu rugăciune către tată-său și-i zise:

- Tată, atâția ani l-am ținut, ai suferit atâtea necazuri după urma acestui pom, mai lasă-l, rogu-te, și anul acesta, să-mi încerc și eu norocul.

- Fugi, d-aci, nesocotitule, zise împăratul. Frații tăi cei mai mari, atâți și atâți oameni voinici și deprinși cu nevoile n-au putut face nimic și tocmai tu, un mucos ca tine, o să izbutească? N-auzi tu ce prăpastii spun frații tăi! Aici trebuie să fie ceva vrăji.

- Eu nu mă încumăt - zise Prâslea - a prinde pe hoți, ci zic, că o încercare de voi face și eu, nu poate să-ți aducă nici un rău.

Împăratul se înduplecă și mai lăsă pomul netăiat încă un an.

Sosi primăvara: pomul înflori mai frumos și legă mai mult decât altădată. Împăratul se veseli de frumusețea florilor și de mulțimea roadelor sale, dară când se gândeа că nici în anul acesta n-o să aibă parte de merele lui cele aurite, se căia că l-a lăsat netăiat.

Prâslea se ducea adesea prin grădină, da ocol mărului și tot plănuia. În sfârșit, merele începură a se pârgui. Atunci fiul cel mai mic al împăratului zise:

- Tată, a sosit timpul; mă duc să pândesc și eu.

- Du-te, zise împăratul; dară negreșit că și tu ai să te întorci rușinat ca frații tăi cei mai mari.

- Pentru mine n-are să fie aşa mare rușinea, zise el; fiindcă eu nu numai că sunt mai mic, dar nici nu mă leg ca să prinz pe tâlhari, cu numai o cercare să fac.

Cum veni seara, se duse, își luă cărți de cetit, două țepușe, arcul și tolba cu săgețile. Își alese un loc de pândă într-un colț pe lângă pom, bătu țepușele în pământ și se puse între ele, aşa cum să-i vină unul dinainte și altul la spate ca, dacă îi va veni somn și ar moțăi, să se lovească cu barba în cel de dinaintea lui și dacă ar da capul pe spate, să se lovească cu ceafa în cel de dinapoi.

Astfel pândi până când, într-una din nopți, cam după miezul nopții, simți că-l atinge încetișor boarea zorilor care îl îmbăta cu mirosul său cel plăcut, o piroteală moleșitoare se legă de ochii lui; dară loviturile ce suferi vrând să moțăiască îl deșteptară și rămase priveghind până când, pe la revărsat de zori, un ușor fâșait se auzi prin grădină. Atunci, cu ochii țintă la pom, luă arcul și sta gata; fâșaitul se auzi mai tare și un oarecine se apropie de pom și se apucă de ramurile lui; atunci el dete o săgeată, dete două și, când dete cu a treia, un gemăt ieși de lângă pom și apoi o tacere de moarte se făcu; iară el, cum se lumină puțin, culese câteva mere din pom, le puse pe o tipsie de aur și le duse la tatăl său.

Niciodată n-a simțit împăratul o mai mare bucurie decât când a văzut la masa sa merele de aur din care nu gustase niciodată.

- Acum - zise Prâslea - să căutăm și pe hoț.

Dară împăratul, mulțumit că pipăise merele cele aurite, nu mai voia să știe de hoți. Fiul său, însă, nu se lăsa cu una cu două, ci, arătând împăratului dâra de sânge ce lăsase pe pământ rana ce făcuse hoțului, îi spuse că se duce să-l caute și să-l aducă împăratului chiar din gaură de șarpe. Și, chiar de a doua zi, vorbi cu frații lui ca să meargă împreună pe urma hoțului și să-l prință.

Frații săi prinseseră pizmă pe el pentru că fusese mai vrednic decât dânsii și căutați prilej ca să-l piarză; de aceea și voiră bucuros să meargă. Ei se pregătiră și porniră.

